

byrd om, at det var ikke helt reaktionære eller konservative Forslag, man drøftede.

Det foreliggende Lovforslag, det, man har kaldt det lille, har min udelte Tilslutning, der er ingen Grund til at rose det mere, det har faaet Ros nok. Men hvis det bliver ophøjet til Lov i den Skikkelse, hvori det er forelagt, hvilket jeg meget ønsker, øves der en Retfærdigheds-handling overfor de evangelisk-lutherske Frimenigheder, og saa skabes der bedre Udviklingsmuligheder for Menighedslivet indenfor Folkekirken.

Maa jeg med et Par Ord til Slutning omtale ogsaa det andet Forslag, der foreligger, Forslaget om Menighedsraadene. Da det Forslag om Menighedsraad, der blev ophøjet til Lov i 1903 og traadte i Kraft i 1904, laa til Forhandling her i dette Ting, blev der sagt følgende af den daværende Ordfører, den nuværende højtærede Formand: „Det er dette Forslags store Betydning at skabe Interesse i den store almene Befolkning, hos Lægfolk her i Landet for de kirkelige Sager“. Dette Haab, han der udtalte, er i høj Grad gaaet i Opfyldelse. Han beklagede sig den Gang over, at Ordet „skal spørge“ Præsterne var blevet reduceret til „kan spørge“, og hvis min Hukommelse ikke svigter mig, kom dette „kan spørge Præsterne“ til Verden efter ret svære Fødselsveer. Det har vist sig, og det maa siges her, at dette „kan spørge“ er brugt saare godt. Det er saadan, at Tanken om at faa Menighedsraadsloven fornyet, efter at den er traadt ud af Kraft, har groet sig fast i Folket, og omend Loven er død, lever dog Tanken. Og man kan være tryk for, at nu faar man ikke en Adresse fra 855 Præster med Indsigelse mod Loven. Efter mit Kendskab til Præsterne, og efter hvad jeg ser, Præster skrive, ere de ret fortlørlige med, hvad der foregaar, de vente, at en Lov om Menighedsraad vil blive gennemført, og de se paa dette med Velvillie. Jeg er nær ved at tro, at Præsterne gennemgaaende ønske at faa den. Enkelte Undtagelser er der naturligvis.

Jeg ser i et Hovedstadsblad en Paa-stand om, at Menighedsraadene neppe savnes, og der føjes til, at der heller ingen Grund er til dem, naar man har et Valgnavn og kan erstatte dem med det. Jeg

ved ogsaa nok, at der blev sagt i det kirkelige Udvalg, at nogle af os for den Sags Skyld kunde være godt tjente med at tage vore Præster pr. Post. Der er mange alvorlige kristne i Menigheden, der ikke ønske nogen Medbestemmelsesret ved Valget, fordi man derved undgaar det store Ansvar, som det medfører. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) talte om den aandelige Dovenskab. Ja, dette er aandelig Dovenskab, naar man ikke vil tage mod denne Ret, fordi man ikke vil bære dette Ansvar. Man afskærer sig derved fra den aandelige Vækst, der altid følger med at tage sit Ansvar med den rette Alvor og den rette Pligtfølelse. Vi have dog ogsaa Udtalelser, der gaa i anden Retning. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere en saadan Udtalelse, der stammer fra en Mand, hvis Navn betyder ikke saa lidt. Det betyder nemlig noget, naar en saa konservativ Mand, som der her er Tale om, udtaler sig til Fordel for Menighedsraadene. Det er Biskop Poulsen i Viborg, der siger: „Efter at Menighedsraadene først ere begyndte at røre paa sig i Befolkningen og senere traadte ud i Virkeligheden, tror jeg nok, man maa indrømme, at der ikke er ret mange Steder her i Landet, hvor ikke en Trang til Deltagelse i Præstevalg er til Stede. Saa vidt mit Kendskab rækker, er Præstestanden mere eller mindre paa det rene med, at der er en gammel Uret, som paa en eller anden Maade maa gøres god igen. Trangen er vakt ved Diskussion om og Brugen af de kirkelige Love, navnlig ved Menighedsraadslovens Brug.“ Man vil altsaa skønne, at Menighedsraadsloven forhaabentlig vil være velkommen hos de danske Præster.

Men saa lyder der Klage over, at Menighedsraadene i deres Medbestemmelse ved Præstevalg have ladet det personlige træde for meget i Forgrunden. Man tager ikke Hensyn til Præsternes Alder. Jeg er i det heldige Tilfælde, at jeg i saa Henseende kan rense Menighedsraadene i den Grad, at der ikke bliver en Plet tilbage, ved at citere en Udtalelse af en Mand, der er en Autoritet paa dette Omraade, hvis overhovedet nogen kan være det, nemlig Kontorchef Damkier. Han sagde i det kirkelige Udvalg, at i al Almindelighed er det saaledes, at Menighedsraadene altid indstille af de ældste af